

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

S. NOYON, MEJ. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES,
H. L. DINGER, L. M. DE JONG.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

21e JAARGANG.

No. 13.

ZATERDAG

8 FEBR. 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4,— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Tot de Redactie toegetreden:

L. M. DE JONG.

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Rede, gehouden door den President van den Senaat van het D. S. C., de heer M. Ch. G. de Bruyn, bij gelegenheid van de Senaatsoverdracht.

Toespraak gehouden door de heer E. M. v. Berckel, bij gelegenheid van zijn installatie als President van het D. S. C. Aan de leden van het D. S. M. G. „Apollo”.

Delftsch Studenten Tooneel-Gezelschap.

Delftsche Studenten Debatingclub.

D. S. A. F. V.

Vereenigingsleven.

Christiaan Huygens. Lezing.

Ned. Christen Studenten-Vereeniging.

Algemeen Nederlandsch Verbond, Studenten-Afdeeling Delft.

Kunt of wilt ge zingen — Komt dan meezingen!

Ingezonden.

De P. I. A., door H. G. C. Cohen Stuart.

„Mos”, door A. L.

Muziek en Tooneel.

Het 3e Abonnementsconcert, door A. M. K.

Bijlage.

Iets en Niets (Schets u. e. Studentenleven) door Louis Petitor.

Technische Hoogeschool.

Uitslag Candidaats- en Ingenieurs-examens.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

REDE

GEHOUDEN DOOR DEN PRESIDENT VAN DEN SENAAT VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS, DEN HEER M. CH. G. DE BRUYN, BIJ GELEGENHEID VAN DE SENAATS-OVERDRACHT, OP WOENSDAG 29 JANUARI 1919.

Mijne heeren Senatoren,
Honorair- en te installeren Senatoren,
Leden van het Delftsch Studentencorps.

Zoo is dan ook voor ons weer het oogenblik gekomen waarop wij onze taak neerleggen en onze plaats aan het hoofd van het Corps door anderen ingenomen zien, en onwillekeurig komen op een dergelijk oogenblik de gebeurtenissen van het afgelopen jaar weer helder naar voren en kunnen we eigenlijk eerst nu weder hunner gevolgen in hun onderling verband beschouwen. Daarom is het dat ik U nog een oogenblik hier wil spreken niet over feiten die altijd slechts een oppervlakkig beeld geven voor hen die ze niet meeleeften, het is de *geest* onzer samenleving die toch ook voor de toekomst van zoo groot belang en invloed zal zijn, waarvan ik hier iets wilde zeggen.

Beschouwen we dan die *geest* in ons Corps, zoo is dit onmogelijk indien we hierbij niet steeds in het oog houden hetgeen daarbuiten geschiedde.

Voor het grootste gedeelte van het afgelopen jaar duurde de wereldoorlog nog altijd met onverminderde hevigheid voort, en werd het vraagstuk der handhaving onzer neutraliteit een steeds moeilijker probleem waarbij wij telkens nauwer beklemd geraakten tusschen onze strijdende naburen. Zoo moesten dan ook een groot aantal jonge mannen hun plichten voor vorstin en vaderland blijven waarnemen, om ten allen tijde gereed te zijn te strijden voor vrijheid en voor recht. Niet alleen ontvielen ons op deze wijze velen die anders tot den bloei van ons Corps hadden meegewerkt, maar uit de gebeurtenissen om ons sprak een realiteit die zich aan velen op zoodanige wijze opdrong dat hij alle idealisme vernietigde. Het idealisme zonder welk een gemeenschap van jonge mensen zooals de onze onmogelijk kan bestaan.

Immers al gevoelen we ons tegenwoordig dan ook oneindig veel meer onder de invloed van de omringende maatschappij, we staan er toch veel te weinig *in* om voldoende die realiteit te omvatten ermee mede te leven, zoodat in plaats vroeger op de voorgrond tredende idealen in onze samenleving, die zoo vaak aanleiding gaven tot die levendige gedachtenwisselingen, een dikwijls beklemmende lauwe onverschilligheid over velen der onzen is nedergedaald.

Ik doel hier niet op de weinige belangstelling op vergaderingen, waar het ging om wetswijzigingen of andere voorstellen tot verbetering waarbij slechts de heftigheid van den enkeling afstak tegen den achtergrond van de rustige volstrekt onbewogen menigte. Dit echter heb ik nooit in het licht gezien van laksheid en onverschilligheid, van kwijnend Corpsenthousiasme, daar wetsvoorstellen en verbeteringen, in het Corps zelf groeien en zoodanige voorstellen eigenlijk niets anders beteekenen dan het vorm geven, de beschrijving van bijzonderheden in artikelen der wet. Te goed heb ik gezien en begrepen dat voor dergelijke onderwerpen het groote geheel zich nooit met enthousiasme kan interesseeren, dat de groote menigte zich nooit geroepen zal gevoelen zich in kwesties van wetswijzigingen e.d. voldoende in te werken, daar voor hen slechts van belang zijn de principes van ons Corps waarvan gij heden de dragers zijt en die dan ook niemand Uwer zal laten aanranden of beknibbelen. Maar hier juist ligt het cardinale punt van de kwestie: we moeten niet alleen in stand houden wat we hebben gekregen van anderen die voor ons hier waren, we moeten wat zij ons schonken, en groot maakten, verder trachten te ontwikkelen en te doen bloeien niet alleen uit een gevoel van piëteit maar uit liefde ervoor. Nu als ik dan om mij zie, dan is het altijd hetzelfde kleine groepje menschen die dat begrijpen, die voort weten te bouwen op de hechte fundamenten terwijl de andere in egoïstische onverschilligheid niet anders kunnen dan klaar staan om aan te trekken gelijk een handschoen wat anderen tot stand brachten. Die geest van aantrekken en klakkeloos overnemen komt wel het sterkst tot uiting in de jongere jaren. Ik vraag U, waar zijn daar de menschen die een frissche geest met zich brengen, die hun eigen oordeel en opvattingen durven te verkondigen ook buiten hun stille binnenkamer, waar is de kritiek in al zijn variaties, de kiem van leven voor het opkomende gelacht, waar zijn de opvolgers als wij ouderen hier niet meer zullen zijn? Schudt U zelf toch wakker jongeren, begrijpt toch dat met een laf wegkruipen voor de werkelijkheid, gij steeds verder in een hoek wordt gedrongen, bekijkt wat er om U is geschied en beseft de heerlijkheid ervan te leven in een tijd als dezen, die daden vraagt, daden en nog eens daden.

Nog op iets anders wilde ik hier Uw aandacht vestigen, iets dat ik reeds in mijn diërede aanduidde. Ik sprak U toen van „de Corpsvereeningen, de dragers van den Corpsgeest, de uitingen ervan, de hechte grondslagen, waarop ons Corps moet rusten, zijn levenscentra die zelfs in hun kracht en bloei zijn macht en groei bepalen en hooger opvoeren. Want niet alleen de band die zijn leden onderling verbindt geeft die waarde aan onze corporatie, maar de groote veelzijdigheid, waarop wij met recht trots kunnen zijn hangt geheel met de uitingen van de vereeningen uit zijn midden samen. Slechts door hun intensief leven, een krachtige krachtige onderlinge samenwerking, zonder een overdreven chauvinistisch gevoel van eigen waarde kan ons Corps in staat stellen de schoone verwachtingen die het wekt, in vervulling te brengen.” En juist voor dat chauvinisme van sommige vereeningen, van sommige groepen menschen wilde ik U hier nog eens nadrukkelijk waarschuwen. Maar al te dikwijls is mij gedurende het afgelopen jaar gebleken dat er nog steeds zekere categorieën menschen onder ons leven die slechts in staat zijn tot eigen verheerlijking en belangrijkheid iets tot stand te brengen, iets over te hebben in plaats de eer en roem van ons oud geliefd Corps hoog te houden, menschen die nog altijd niet gevoelen een van desimpelste begrippen die deze laatste jaren ons leerden: de onbelangrijkheid van het individu ten opzichte van het groote geheel. Beseft toch dat ons Corps nooit sterk zal zijn door den daad van den enkeling voor zichzelf of door het groote aantal van die enkelingen, slechts door een groot aantal daden van al zijn leden voor de gemeenschap zal ons Corps zijn betekenis behouden, anders is ons groote getal slechts een dreigend gevaar.

Heb ik U hieraan voorafgaande gesproken van eenige zaken die in het afgelopen jaar, mij het sterkst getroffen hebben, met nog een enkel woord wil ik hier iets zeggen van hetgeen wij zelf hebben bedacht en zoo kom ik dan geleidelijk tot een van de belangrijkste gedeelten van onzen taak, den groentijd die weer geheel zonder onaangename voorvallen is verlopen.

Maar toch, nog steeds zijn er menschen die, van de studentenmaatschappij zelf niets wetend, afgaande op zekere verhalen, geen gelegenheid voorbij laten gaan die studentenmaatschappij in een verkeerd daglicht te stellen en op afbrekende wijze te bekritisieren, altijd weer vallend in hun onbekendheid ervan over het instituut van den groentijd. Dan wordt op minderwaardige wijze in pamfletvorm, zoo mogelijk onder de bescherming van een eenigszins klinkenden naam geschreeuwd om afschaffing, van ingrijping van hooger hand en dergelijke, terwijl die lieden toch maar onmogelijk kunnen begrijpen, dat elke nieuwe student uit den aard der zaak als groen wordt behandeld, evenals een ieder die een plaats gaat innemen in een hem vóór dien tijd onbekend milieu en dat slechts een officieele groentijd is ingesteld om een dergelijke behandeling niet ongelimeteerd lang te doen voortduren, zooals dat in andere omgevingen, zij het dan ook onder andere namen, geschiedt. Hierbij wordt dan nog tevens over het hoofd gezien het groote nadeel, dat er zonder officieelen groentijd van controle geen kwestie meer kan zijn en de jong aankomenden op deze wijze geheel overgeleverd zouden worden aan de slechtste elementen onzer samenleving, waar nu de invloed der goede elementen een overwegende is. Daarbij wil ik hier nog niet eens het voordeel al te zwaar doen gelden dat de groenen gedurende drie weken in Delft vastgehouden worden, wat hen belet met hun geheel onbekende, misschien ongunstige individuen op plaatsen door te brengen, die velen der aankomenden, meestal onervaren jongens, voor goed ten verderve zonden voeren. Moet ik hen nog dan nog noemen het belang van den groentijd als eenige gelegenheid om een algemeene grondige kennismaking te verkrijgen, om de eenheid te bewaren in elk jaar en tusschen die jaren onderling?

Maar dit zijn allen motieven die die menschen niet kennen, misschien niet willen begrijpen en een regen anti-groentijdsbrochures met uitgebreide, op zekere manier vertelde, opgesmukte verhalen van toestanden, die zo jaar geleden waren, worden nog altijd naar alle richtingen verspreid. Des te meer genoegen heeft het mij daarom gedaan, dat op de laatste Algemeene Senatenvergadering het voorstel tot uitgeven van een geschrift door alle erkende Corpsen als doeltreffende maatregel tegen een dergelijke lastercampagne is aangenomen.

Echter wil ik U hier niet verder spreken over het bestaansrecht van den groentijd, het zijn de eventueele verbeteringen, waarover ik nog een oogenblik Uw aandacht wilde vragen, verbeteringen, die ik in het bijzonder van het patronaat hoop dat het die zal brengen en wel in de eerste plaats, dat het het voordeel van den officieelen groentijd meer tot vervolmaking zal voeren, waar het het gereglementeerde van dien tijd aan de meest sterke en uitgebreide controle onderwerpt, waarnevens dan nog een grootere gelijkheid der groenen onderling in de hand wordt gewerkt, doordat de zwakkere broeders door hun patroon iets van dien moreelen steun kunnen ontvangen in vragen waartoe de Senaat als zoodanig veel moeilijker in de gelegenheid wordt gesteld en ten slotte gaat er van het patronaat een opvoedende werking uit voor diegenen die zelf ontgroenen, in den zin dat het bij hen een verantwoordelijkheidsgevoel wakker roept, dat velen tot nu toe niet kenden.

Aan onze opvolgers zal het gegeven zijn het Patronaat in Delft in te leiden en veel zal het van hun beleid afhangen of het resultaten zal kunnen afwerpen die het zoo ruimschoots belooft en die men elders van zoo nabij heeft leeren kennen. Daarom verheugt het mij zoozeer, dat wij erin geslaagd zijn opvolgers te vinden, die onze ideeën en opvattingen deelden en ik twijfel er dan ook niet aan, dat wij het voortzetten van de taak die wij aanvingen met gerustheid aan hun kunnen overdragen.

Gaarne zou ik verder nog zien een beperking van het groenrecht voor het eerste jaar in dien zin, dat dit jaar kennis maakte op voet van gelijkheid met de candidaat-leden en dat deze laatsten hunnerzijds de verplichting werd opgelegd in staat te zijn een aantal dezer handteekeningen als waarborg voor een goede kennismaking vóór hun inauguratie te kunnen toonen. Waar ik ook dit onderwerp reeds met mijn opvolger besprak, doet het mij des te meer genoegen ook hierin een belangstellend oor gevonden te hebben.

Mocht ik bij den aanvang van mijn Senatorsschap min of meer gedacht hebben over afschaffing der uiterlijke kenteekenen voor de groenen, zooals dit verleden jaar in Groningen gebeurd is, hiervan ben ik geheel en al teruggekomen, niet alleen uit natuurlijke utiliteits overwegingen van gemakkelijker erkenning en dergelijke, maar veel meer uit zuiver psychologische overwegingen, omdat zodoende slechts de uiterlijke kenteekenen een onderlinge gelijkheid bij eerste kennismaking der groenen waarborgt en verder diegenen doet gevoelen, voor wien dit noodig mocht zijn en dit verzeker ik U zijn er velen, de onbelangrijkheid van zaken welke voor dien tijd door hen van de grootste importantie werden geacht.

Maar al reeds te lang sprak ik U van den groentijd, nog enkele woorden wil ik hier wijden aan de werkzaamheden ter voorbereiding der viering van het XIVE Lustrum, die door de zoo zorgbarende tijdsomstandigheden, niet tot uitvoering konden komen.

Al moge er ook gezegd zijn, de tijd der maskarades is voorbij, hun raisen d'èkre heeft opgehouden te bestaan, ik voor mij geloof niet dat met een interne lustrumviering gemakkelijk bereikt zal kunnen worden wat juist het grootsche van dergelijke feesten moet zijn: niet enkel een Reunie- en Corpsfeest, maar ook de stad moet er zijn volle aandeel in hebben en dit is met een interne viering zeer moeilijk te bereiken. Daarom geloof ik dan ook niet, dat, als later de tijden weer normaal zullen zijn het verstandig is al te veel aan deze wijze van viering te blijven vasthouden. Hierover zal ik niet verder uitwijden, alleen rest mij dan nog den leden der F. C. onzen welgemeenden dank te brengen, voor wat zij in stilte hebben gearbeid en helaas niet verder dan tot de uitvoering der plannen mochten voorbereiden.

Van verdere gebeurtenissen of handelingen in ons Senaatsjaar wil ik verder zwijgen, alleen wil ik niet van U gaan alvorens onze hulde en dankbaarheid te betuigen aan de commissie tot wetsherziening, die op zoo ruime wijze haar taak heeft opgevat en er naar onze meening alleszins in geslaagd is een wet te leveren, die de vorige in vele opzichten verbeterd. Niet ligt het in mijn bedoeling die wet hier in details te bespreken, echter op één kwestie wilde ik nog Uw aandacht vestigen. In het hoofdstuk waar gesproken wordt van de verkiezingen van den Senaat had ik gaarne een wijziging willen zien die tot mijn spijt verworpen is, een wijziging in dien zin dat alleen de President van den Senaat in zijn functie gekozen werd zoodat hijzelf, zijn rechter- en linkerhand, zijn Secretaris en Thesaurier zou kunnen kiezen, want zooals onmiddellijk mijn meening is geweest: een van de belangrijkste voorwaarden voor een Senaat is, dat zij in zichzelf een eenheid vormt, geen college van afgevaardigden van verschillende kiezersgroepen daar dit laatste nooit een waarborg kan zijn voor een goede onderlinge samenwerking. Het afgelopen jaar heeft mij hierbij nog in die overtuiging gesterkt, want waar onze Senaat niet langs den normalen weg werd samengesteld en verkozen, heeft deze combinatie, ik moet het tot mijn spijt hier erkennen, niet bij voortdurende samengewerkt op de wijze waarop ik bij ons aantreden doelde, zijn er maar al te vaak oogenblikken geweest, waarin ik mij ontevreden toonde over de belangstelling en medewerking van enkelen onzer. Maar laten wij op oogenblikken als deze dergelijke herinneringen laten rusten en dan moet ik toch zeker ook diegenen mijner mede-Senatoren nog eens hartelijk danken van wien ik de steun en hulp die dikwijls zoozeer van noode waren mocht ondervinden.

Al kunnen we dan ook niet op ons geheele Senaatsjaar met evenveel voldoening terug zien, al zullen we steeds weer weemoedig gestemd zijn als we denken, hoe wij tenslotte gedwongen werden, de zooveel belovende Lustrumplannen te laten varen, toch zal er altijd genoeg overblijven, dat ons prettig zal stemmen en dezen tijd voor ons maken tot een van blijde herinnering.

Te installeren Senatoren.

Zoo is het mij dan nog voor slechts enkele oogenblikken vergund van deze plaats tot U onze opvolgers het woord te richten.

Drie Uwer zijn niet alleen mijn zuster-clubgenooten, maar ik mag hen rekenen tot diegenen welke ik hier het liefste zie en het beste ken. Ik behoeft U dan ook zeker niet te zeggen hoeveel genoegen het mij gedaan heeft U bereid te hebben gevonden onze opvolgers te willen zijn, bekend als het mij is, hoe gij dezelfde lijn zult volgen, die wij dit jaar hebben gebracht, overtuigd als ik ben, dat wij met gerustheid onze taak aan U kunnen overdragen, waar daarbij naast U twee jongeren zitting nemen, die wij allen in het volle Corpsleven hebben zien staan.

Mijnheer Van Berckel.

Ik hoop dat Uw Senaat in goede samenwerking, en wederzijds elkaar apprecieeren en steunen, haar taak zal mogen verrichten, een taak die in een tijd van overgang zooals wij op het oogenblik in de groote maatschappij beteren, misschien moeilijker zal zijn dan ooit te voren.

Moge het U gegeven zijn een roemrijk jaar in de annalen van onzen Corpsgeschiedenis te doen neerschrijven.

Dan dechargeer ik nu mij zelf als President van den Senaat van het Delftsch Studenten-Corps en installeer U, mijnheer Van Berckel, in mijn plaats.

(Ongecorrigeerd).

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR DEN HEER E. M. VAN BERCKEL, BIJ GELEGENHEID VAN ZIJN INSTALLATIE ALS PRESIDENT VAN DEN SENAAT VAN HET DELFTSCH STUDENTEN-CORPS, OP WOENSDAG 29 JANUARI 1919.

Mijne heeren Senatoren,
Honorair- en te installeren Senatoren,
Leden van het Delftsch Studenten-Corps.

Mijne Heeren!

Bij de meeste dingen die wij ondernemen, wachten ons groote teleurstellingen, die, ofschoon wij er aan gewend zijn en er ons niet meer door laten ontmoedigen, een schaduw werpen op wat anders alleen als iets moois en zonnigs in onze herinnering zou blijven voortbestaan. Te grooter zijn ze naarmate wij ons doel hooger hebben gesteld en wij meer van de toekomst hebben verwacht. Wanneer wij nog aan het begin staan van een weg, die wij moeten afleggen, zien wij deze veelal effen en gemakkelijk, terwijl naarmate wij verder gaan, wij ons stooten aan de scherpe hoeken en schaven aan de oneffenheden.

Zoo zal ook een Senaat meestal in weemoedig herdenken afscheid nemen aan het einde van zijn bestuursjaar.

Zoo zult ook gij, die hier nu af zult treden, herinnering hebben aan veel moeite en zorg, die niet tot stand bracht, wat gij er mee poogdet te bereiken, want hoewel het misschien onopgemerkt is gebleven voor hen, die niet achter de schermen konden zien, toch is er hard gewerkt aan de voorbereiding van het Lustrum, een voorbereiding, die ten doel had aan hen, die nog een dag te midden van hun oude omgeving zouden terug komen, te laten zien, dat ook nu nog ons Corps levend en bloeiend is.

Toen het Corps besloot het Lustrum niet te laten doorgaan, werd hiermede ook de arbeid te niet gedaan, die hiervoor reeds was verricht.

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
8 FEBRUARI 1919. No. 13.

Maar al mocht het ditmaal niet gelukken de jaardag van ons Corps te vieren in een uitbundig feest, toch zal dit jaar om een andere reden een bijzondere betekenis in onze Corpsgeschiedenis krijgen. Dit jaar toch is het patronaat tot stand gekomen, en ofschoon deze instelling ons nog vreemd en nieuw zal zijn, verwachten wij hiervan een groote verbetering ten goede in het wezen van den groentijd.

Ook is onder Uw Bestuur de zoo noodige herziening van de wet tot stand gebracht.

Ik dank U dan ook voor het vele goede dat gij voor ons Corps gedaan hebt en hoop dat gij in de toekomst met dezelfde ijver daarvoor zult willen werkzaam zijn.

Honorair-Senatoren! Het is een niet gemakkelijke taak ons door het Corps op de schouders geladen; toch uwe raad en steun zal deze gemakkelijker doen torsen, en ik twijfel er niet aan of gij zult ons deze niet willen onthouden. Het zal ons een steun zijn te weten dat gij ons in komende moeilijkheden zult willen bijstaan.

Ik dechargeer thans de heeren Gratama, 't Hooft, Bolderdijk en Schiff als secretaris, thesaurier, archivaris-vice-president en commissaris-vice-secretaris van den Senaat, en installeer in hun plaats de heeren Ebeling, Munnich, Koch en Beynen.

Mede-Senatoren!

Eenheid en elkander begrijpen zijn voor mij de eerste vereischten voor een Senaat, want zonder deze zou hetgeen van ons verwacht wordt, niet verzekerd zijn. Het is niet voldoende, dat wij allen alleen onze plicht doen, het is niet voldoende, dat de functies goed worden waargenomen. De Senaat moet een eenheid zijn, want alleen van een eenheid kan kracht uitgaan. Ik ben er van overtuigd dat mijn beroep op samenwerking bij U niet te vergeefs zal zijn.

Ebeling en Beynen ons binden de banden ons door het Corps in het eerste jaar geschonken. De vriendschap uit het clubleven voorbijgesproken is wel een groote waarborg voor mij. Munnich, wees er van overtuigd dat de verwachtingen gezien het vele dat gij het Corps in zijn vereenigingen bracht, hoog gespannen zijn. Gij, Koch, zult de vele ervaringen opgedaan in Uw belangrijke functie wel dienstig maken voor onze vereeniging.

Was het vroeger al geen gemakkelijke taak het Corps goed te besturen; dubbel moeilijk is in deze tijden, waar op verandering en hervorming wordt aangedrongen, steeds datgene te weten, wat in het belang van het Corps is. Laten wij eerlijk voor onze opinie uitkomen, en al zullen er bij ons persoonlijke geschillen niet voorkomen, toch hoop ik dat juiste kritiek in Senaatskwesities ons oordeel zal vergemakkelijken.

Wij moeten bedenken dat wij op waardige wijzen onze plaats moeten innemen in de rij van voorgangers. Wij moeten steeds voor oogen houden, dat het Corps voor een groot deel naar onze daden zal beoordeeld worden.

Mijne heeren leden van het Delftsch Studenten-Corps.

Een jaar is weer voorbij gegaan en vijf jonge menschen staan weer voor U, begeerig hun beste krachten aan het Corps te geven.

Ik dank U voor het vertrouwen dat Gij in ons stelt door het Bestuur van het Corps voor een jaar in onze banden te leggen.

Wij hopen te kunnen toonen, dat dit niet misplaatst is geweest.

Waar allengs de stormen van een wereldoorlog zich neerleggen en kalnte en vrede terugkeeren, daar zullen ook voor onze studenten-maatschappij de normale omstandigheden weer komen en ons leven voor een groot deel in de oude banen worden terug gevoerd. En wij zullen ons daar allen over verheugen, maar toch wil ik U waarschuwen laat dit terugkeeren tot rust en oude gewoonte ons niet doen indutten in een slaap waaruit ontwaken zoo moeilijk bleek.

Laten de jaren die over ons gegaan zijn niet voor niets zijn geweest. Zij hebben de verdienste ons te hebben wakker geschud, onze energie te hebben verhoogd, ons leven bewuster te hebben gemaakt.

Veel is er in de laatste jaren gesproken over hervorming. Het besef dat het Corps niet gaf, wat het zou kunnen geven, dat het niet was, wat wij het zouden wenschen te zijn, heeft de vage plannen van vroeger in een vasten vorm gegoten het reorganisatievoorstel.

Ofschoon ook wij voelen, dat nog veel veranderd moet worden, zullen wij niet op den ingeslagen weg voortgaan in de overtuiging, dat langzaam moet groeien en worden, wat hecht en blijvend wil zijn. Wel zullen wij een open oog houden voor veranderingen, die de oude onder ons gegroeide instellingen geen afbreuk zullen doen. Zoo licht kon door een te radicale maatregel te niet worden gedaan, wat jaren noodig had om tot stand te komen, zonder dat met de opoffering, die wij ons getroosten een belangrijke verbetering bereikt wordt.

Wat de groentijd betreft zullen wij hebben te voltooien, wat door de vorige Senaat begonnen werd, zullen wij hebben uit te werken wat door hen werd voorgesteld. — Veel zal hierbij van U zelf afhangen; maar wanneer gij allen wilt meewerken; wanneer gij eerlijk en ernstig de U door het Corps opgelegde plicht vervult; zullen de moeilijkheden die nog te overwinnen zijn, gemakkelijk kunnen worden opgelost.

Toch zal dit misschien niet voldoende zijn, waar de onregelmatigheden en ruwheden voor een groot deel voor rekening van het eerste jaar komen, een jaar dat niet ver genoeg boven de groenen staat om met succes tot het doel van den groentijd bij te dragen, daar zal het een punt van ernstige overweging in dezen Senaat uitmaken in hoeverre het wenschelijk is dit jaar het volle recht van ontgroenen te laten behouden.

Een tweede punt waaraan wij onzen aandacht zullen schenken is dat van bezuiniging. Waar de finantieele eischen voor de gewone leden reeds vrij zwaar zijn in veel grooter mate geldt dit voor hen, die een bestuursfunctie bekleeden. Niet langer hebben wij de zekerheid dat zij gekozen zullen worden, die de meeste capaciteiten bezitten, maar geldelijke overwegingen zullen mede een belangrijke factor zijn. Het belang van het Corps eischt dat hierin verbetering wordt gebracht.

Hebben wij U hiermee in een enkel opzicht onze meening gezegd en een enkel punt genoemd waarmee wij ons in het bijzonder zullen bezighouden; veel zal hieraan nog moeten worden toegevoegd.

Onmogelijk is het ons U een juister programma voor te leggen, waar onze meening zich in den loop van het jaar nog zal wijzigen en wij nog aan het begin van onzen taak staan, die wij nog niet ten volle kunnen overzien.

Wat wij U echter ook voorstellen, wil er iets *goeds* tot stand komen, zoo moet tusschen U en ons een geest van elkaar begrijpen en elkaar waardeeren heerschen. Te veel wordt de Senaat beschouwd als een *tegenover* de leden staand College. Niets liever willen wij dan met U samenwerken in 't belang van ons Corps.

Steeds zult gij bij ons een open oor vinden voor Uwe bezwaren. Toont gij van Uw zijde belangstelling door te komen op vergaderingen. — Zegt eerlijk Uwe meeningen, oefen niet alleen critiek uit een hoekje, die nooit opbouwend kan werken en leef mee met Uw Corps. Veel valt hier in Delft te strijden tegen gebrek aan belangstelling en onverschilligheid op velerlei gebied.

Ik hoop dat de jongeren, die misschien nog niet zoo voelen de liefde voor het Corps, die een jarenlang meeleven in onze vereeniging doet groeien, zullen begrijpen, dat waar zij willen nemen, zij ook geven moeten.

Ik hoop dat zij een werkzaam deel zullen innemen in de vereenigingen, waarin ons innerlijk leven tot uiting komt. Niet het aantal leden zal de bloei uitmaken van ons Corps. Wanneer wij in ons midden zullen weten te houden het middelpunt van het Studentenleven, zowel op geestelijk als ander gebied, dan zal het nog even bloeiend genoemd mogen worden, als in den aanvang van zijn geschiedenis.

Zien sommigen in het langzaam kleiner wordende verhoudingsgetal van Corpsleden tot het aantal ingeschrevenen een achteruitgang, ik voor mij beschouw de oorzaak en redenen hiervan buiten het Corps gelegen.

De gemakkelijke verbinding met de 2 naburige groote steden, het in die plaatsen bij zijne familie blijven wonen, heeft tot natuurlijk gevolg, dat bij vele het gemis aan omgang in eigen studentenkring zich minder doet gevoelen, en men onverschillig staat tegenover de pogingen de onderlinge banden aan te halen te oordeelen althans naar het resultaat eener enquête-commissie.

Toch wil ik aan de andere zijde waarschuwen voor een te groot chauvinisme.

Wil eene vereeniging als de onze bloeien dan moet zij dit doen buiten haar reden van bestaan om. Stilstand beteekent voor ons achteruitgang.

In vele dingen gaat ons Corps met zijne tijd mede. Ik behoef hier slechts te herinneren aan de oprichting van een Rugby- en Motorclub, welke beide veel belangstelling ondervinden, en bogen kunnen op een flink aantal leden. De wederopbloei van sommige gezelschappen en disputeren bewijst wel de behoefte aan de echte studentenkring. Doch wil deze opbloei zich aan het Corps meedeelen, dan moet deze geest zich in de vereenigingen voortplanten.

Ik wil mij thans hier niet te resoluut uitspreken over de plannen die wij koesteren ten opzichte van de Corpsvereenigingen, deze dienen natuurlijk eerst in den breede besproken en behandeld te worden met de besturen.

Wil ons Corps bloeien, zoo moet het dit doen in de vereenigingen. Met dit beginsel voor oogen wil de Senaat doordrongen van den ernst van zijn taak zich geheel wijden aan de belangen van het Delftsch Studenten-Corps.

Ik heb gezegd.

Aan de leden van het D. S. M. G. „Apollo”.

Het bestuur van het D. S. M. G. „Apollo” heeft besloten de, wegens ongesteldheid van eenige medespelenden, uitgestelde kamer-muziek uitvoering te doen plaats hebben op Vrijdag 21 Februari 1919 in de bibliotheek der Societeit Phoenix.

Vervolgens bestaat het voornemen om bij voldoende deelname in het begin van Maart een kamer-muziekavond in de kleine Concertzaal van de Stads Doelen te organiseren, welke ook voor het publiek toegankelijk zal zijn tegen een entree van f 1.50. De opbrengst van dezen avond zal aan een liefdadige instelling worden afgedragen. Wegens de beperkte plaatsruimte zullen de leden alleen op aanvraag een gratis toegangsbewijs ontvangen. Zij genieten echter de voorkeur bij introductie, mits deze voor 15 Februari wordt aangevraagd bij den Secretaris,

J. G. SCHLINGEMANN,
Oude Delft 37a

Delftsch Studenten Tooneelgezelschap.

Het bestuur van het Delftsch Studenten Tooneelgezelschap zal Dinsdag 11 Februari van 5 tot 6 uur, en Woensdag 12 Februari van 6¹/₂—7¹/₂ uur, zitting houden in de Societeit „Phoenix”, teneinde de leden die nog niet hun toegangsbewijzen schriftelijk bij den Secretaris aanvroegen, alsnog in de gelegenheid te stellen deze kaarten in ontvangst te nemen en plaatsen te bespreken.

Oude Delft 191.

W. H. MUNNICH, Secretaris.

Delftsche Studenten Debating-Club.

VOORDRACHT van den heer D. J. WIJNKOOP,
over: „De Kommunistische Partij in Europa.”

N.B. Allen, die op de vergadering aanwezig zijn, worden daardoor
lid geacht te zijn der D. S. D. C.

D. S. A. F. V.

De sluitingstermijn van inzending voor den onderlingen wedstrijd
is uitgesteld tot 14 Februari.

De Jury voor den onderlingen wedstrijd is als volgt samengesteld:

J. Ouweland.
H. L. Dinger.
Fr. Simon van Leeuwen.

VEREENIGINGSLEVEN.

„Christiaan Huygens”.

Woensdag 12 Februari 1919, 7.30 n.m. in de Bibliotheek der T. H.
LEZING met LICHTBEELDEN,

door Dr. J. VAN DER BILT, over: „Indirecte afstandsmeting
van sterren”.

De Secretaris,
D. C. SCHUMM,
v. Leeuwenhoeksingel 35.

Nederlandsche Christen-Studenten-Vereeniging
Afdeling Delft.

Gewone Vergadering, op Donderdag 13 Februari 1919, te half
acht, in 't Nut, Oude Delft 48.

Spreker: Dr. J. A. VAN DER HAKE, Bibliothecaris te Rotterdam.
Onderwerp: „Echtheid”.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Studenten-Afdeling Delft.

FELIX TIMMERMANS IN DELFT.

Het Algemeen Nederlandsch Verbond is geen letterkundige ver-
eeniging, maar het houden van letterkundige lezingen ligt zeer zeker
op zijn gebied. Immers: één van de hoofdpunten van het programma
van het A. N. V. is: „Handhaving en verbreding van de Neder-
landsche taal” (gedachtig aan de woorden „De taal is gansch het
volk”). Hoe kan men beter geprikkeld worden tot het handhaven
en hoog houden van de Nederlandsche taal, dan door het lezen of
hooren voorlezen van een mooi Nederlandsch proza of poëzie, of
door het hooren vertellen van een mooi Nederlandsch (waaronder
we Vlaamsch en Afrikaansch begrijpen) boek?

De Studenten-Afdeling Delft van het A. N. V. had reeds meer-
malen bekende schrijvers en schrijfsters in haar midden: Pol de
Mont, Hugo Verriest, Top Naeff, René de Clerq en tal van anderen.

Nu zal Maandag 10 Februari ('s avonds half acht in de Biblio-
theek van de T. H.) voor haar optreden Felix Timmermans, de
bekende schrijver van het boek van levensblijheid „Pallieter”, die
lezen zal over en uit eigen werk.

Wie „Pallieter” gelezen heeft, heeft zich verkwikt aan de uit-
gelaten, natuurlijke levensvreugde, die uit het boek straalt, en die in
staat is, den meest pessimistisch gestemden mensch op te vroolijken.

Ook degenen, die slechts de artikels „Pallieter in Holland” in
„Het Vaderland” gelezen hebben, waarin Timmermans van zijn
ervaringen in Nederland vertelt (hij is pas na afloop van den oorlog
in ons land gekomen), zullen van den opgewekten, eenvoudigen
Vlaming, die niet van de deftigdoenerij van vele Nederlanders
houdt, en die eerlijk over alles zijn meening zegt, een heel prettigen
indruk hebben gekregen.

Timmermans heeft reeds lezingen gehouden in verschillende
plaatsen van ons land en steeds veel succes daarmee geogst.

10 Februari is dus de beurt aan Delft!

De lezing is toegankelijk voor alle ingeschrevenen aan de T. H.
B.

Kunt of wilt ge zingen — Komt dan meezingen!

Met dezen oproep wenden wij ons tot allen, die veel van zingen
houden. Aan al deze menschen stellen ondergeteekenden voor om
over te gaan tot het vormen van een vereeniging, die moet worden:
een gemengd zangkoor van mannelijke en vrouwelijke studenten
te Delft.

Ge zult misschien zeggen, al weer een nieuwe vereeniging? Ja,
maar een van geheel andere soort dan de reeds bestaanden. Deze
vereeningen toch willen U geven of geestelijke of lichamelijke
in- of ontspanning.

De door ons bedoelde vereeniging kan U beide verschaffen!

Want hoe heerlijk kan 't immers zijn om te midden van druk
examenwerk of anderen zwaren hersenarbeid, na lang staan op
laboratorium of achter een teekentafel, ons eens flink te verpoezen
door met alle bruisende frischheid der jeugd, die in ons is, ons
eens echt uit zingen! Welke mensch met een gezond lichaam en

stem heeft daar niet een enkele maal behoefte aan. Doch behalve,
dat het gezond en goed is voor een mensch om zoo af en toe
eens te zingen zal een muzikaal ontwikkeld persoon er 't genot
in vinden van kunstwerken op vokaal gebied grondig te leeren
kennen. Want niet alleen is het heerlijk om in een of ander
groot koorwerk, 't zij cantate, 't zij oratorium, zelf daadwerkelijk
mee te kunnen helpen aan 't scheppen van iets grootsch, men
leert zoo'n werk ook zoo uitstekend tot in alle kleinigheden kennen,
waardeeren en bewonderen en geniet zoodoende zeer veel meer
als men 't later nog eens door andere hoort uitvoeren.

Dat al deze behoeften bij velen onder ons leven, meenen wij
zoo menig terloops gevoerd gesprek over een en ander te mogen
opmaken.

Goede stemmen en zeker goede koorstemmen zijn er onder ons
Delftsche Studenten, zoowel mannelijke als vrouwelijke, ook genoeg,
dat kunnen we menigmaal onder 't hooren zingen bij feestelijke
of plechtige gelegenheden wel opmerken. (Alleen de eenheid in
den samenzang is dan meestal ver te zoeken!)

't Eenige wat ons dus nog ontbreekt is de band tusschen al die
zangeressen en zangers.

Een bloeiende Toonkunst-afdeeling in Delft om ons bij aan te
sluiten is er helaas niet en eigenlijk gezegd een vereeniging van
dezen aard van studenten onder elkaar kan zijn groote voordeelen
en bekoring, wat betreft peil van ontwikkeling, kennismaking en
gezelligen omgang, zeer zeker hebben.

Wij noodigen dan ook allen, die iets voelen voor 't plan tot
oprichting van een Delftsch-Studenten-gemengd-Zangkoor uit tot
een bijeenkomst ter bespreking van de eventuele mogelijkheid
daartoe, op Donderdag 13 Februari a.s. in zaal 6 van „Ons Huis”,
Oude Delft.

Tevens verzoeken wij allen, vooral zij die niet ter vergadering
zullen kunnen komen, hun naamkaartje als adhaesiebetuiging te
willen zenden aan Koormarkt 23.

HET VOORLOOPIG OPRICHTINGSCOMITÉ.

INGEZONDEN.

De P. I. A.

Naar aanleiding van de stukken in 't laatste S. W. over de Pia,
wil ik nog een kort antwoord geven. En wel voornamelijk voor
zoover ze tot mij persoonlijk zijn gericht.

Al moge de Spaansche griep mij verhinderd hebben bij haar
totstandkoming aanwezig te zijn, dit neemt niet weg dat ik haar
voorgeschiedenis geregeld heb gevolgd en dat ik op grond daarvan
reeds vreesde dat de beweging in verkeerde richting koerste.

Na de Kerstvacantie sprak ik met eenige Pia-leden, doch mijn
indruk werd niet gewijzigd. Het eerste stukje van den heer Frijlink
deed het overige. Ik wil thans gaarne erkennen dat zijn tweede
artikel een geheel anderen kijk op de zaak geeft. Maar men kan
mijn oordeel toch niet „voorbarig” noemen omdat de heer F.
verzuimd had te vermelden dat hij nog niet uitgesproken had?

Laat mij nu nog enkele punten op den voorgrond stellen.

In de eerste plaats hoede men zich voor de vergissing om alle
hervormingen over dezelfde kam te scheren. De heer F. stelt als
leus dat de grondige vernieuwing der samenleving voornamelijk
van binnen uit moet geschieden. Dit is volkomen juist. Maar hierbij
moet men niet over 't hoofd zien dat er sommige hervormingen
zijn waarvoor de tijdgeest rijp is, andere die nog niet voor invoer-
ing vatbaar zijn.

Hervormingen van de eerste soort leiden niet onmiddellijk tot
een grondige vernieuwing, doch zij brengen als het ware de uiter-
lijke vormen der samenleving in overeenstemming met hetgeen
reeds in haar leeft. Zij zijn een kristallisatie van onbewust aan-
wezige gedachten. En wanneer men zoover is, is de tijd daar om
verder te zoeken naar een hooger trap van ontwikkeling.

Het is echter 'n bekend feit dat ook hervormingen die in den
nieuwen geest reeds vasten wortel hebben geschoten, toch vaak
met kracht moeten worden veroverd op een kaste „die de teekenen
des tijds niet verstaat.” Dat is de oorzaak van de schijnbaar plotse-
linge ineenstorting van uiterlijk sterke politieke stelsels, van mach-
tige rijken en eeuwenoude dynastieën.

Dat zijn dus hervormingen waarvoor aaneengesloten handelen
een vereischte is en waaraan ieder idealist zedelijk verplicht is mee
te werken. Dit nu was 't wat ik vooral in mijn vorig artikel wilde
betoogen. Dat er daarnaast ruimte overblijft voor de bestudeering
van verder gaande verbeteringen spreekt van zelf.

En dan nog dit. De heer F. wil geen noodeloze verbittering
wekken. Ook hierin ga ik met hem mee. Alleen verschil ik met
hem in opvatting als zou hier inderdaad van noodeloosheid sprake
zijn. De geest in een samenleving uit zich ook in het oordeel van
haar leden over elkaar. Wanneer men er zonder tegenspraak in
berust dat zelfzucht, luiheid, aanmatiging en vele andere liefelijke
eigenschappen met een vergoelijkend lachje als studentikoos worden
bestempeld, in sommige studentenkringen zelfs als zoodanig worden
aangekweekt, dan werkt men onrechtstreeks die wantoestand in de
hand. Wanneer men echter openlijk tegen dat alles optreedt, stemt
men wellicht beter gezinden tot nadenken. En dat is de verbittering
van die anderen wel waard.

DELFT, 31, 1, '19.

H. G. C. COHEN STUART.

„Mos.”

Eenige dagen geleden trof mij in de conversatiezaal in de Sociëteit
Phoenix de opmerking en terechtwijzing van een oudere-jaars aan
het adres van een eerste-jaars over het plaats nemen in een fauteuil.
't Was reeds laat in den avond en vrij stil in de zaal. Nu wordt
deze opmerking meermalen gehoord; ze was evenwel op dit oogenblik

buitengewoon irriterend voor den eerste-jaars om bijzondere reden, die ik hier niet zal noemen, eenvoudig omdat het een interne kwestie voor de Sociëteit Phoenix betreft. Toch is dit niet de oorzaak ervan waarom ik er op terugkom. Laat mij voorop stellen dat ik 't volkomen billijk vind dat de fauteuils in de eerste plaats bestemd zijn voor de oudere-jaars. „In de eerste plaats”; dit moet toch de bedoeling zijn van de mos, die aan eerste-jaars verbiedt in fauteuils plaats te nemen. M.i. is hieraan te voldoen door te bepalen dat het op uren van druk sociëteitsbezoek als van 4—6 uur n.m., op kroegjoolavonden en op bijzondere herdenkings- of feestdagen, aan eerste-jaars verboden is deze zetels in te nemen. Maar wat is er tegen dat op andere uren, wanneer ze vrij zijn, eerste-jaars daarvan gebruik maken, zooals in het hierboven genoemde geval. Dan heeft zoo'n bepaling geen bestaansreden, geen innerlijke waarde en is krachteloos.

Maar 't is mos, zult ge zeggen, maar ge misbruikt dit woord. Het heeft dan niet meer de beteekenis van goede waardevolle traditie.

Met deze verontschuldiging doet ge dingen, die altijd zoo gedaan zijn, laat ge gewoonten, toestanden en feiten bestaan en gebeuren, wier bestaansreden alleen kunnen gearchitueerd worden met de verklaring dat ze eenmaal aangenomen werden, ontstonden of gebeurden. Dit moet toch tot verval leiden, wat ge altijd en overal gezien kunt hebben.

Die „mos” zou men in vele gevallen eenvoudig met het minder mooi klinkende „sleur” kunnen aanduiden.

Voor mij is de gemaakte opmerking een kleine typeering van den geest van vele corpsleden; een duffe, conservatieve, vaak onverschillige geest, die elke verbetering en vooruitgang belet.

Wanneer wij tot een betere studentensamenleving willen komen, moet die geest verdwijnen en plaats maken voor een meer ideale, die grootere innerlijke waarde en kracht zal hebben, grooter levenslust en blijheid zal geven.

Hebben leden, die hun levensopvatting dikwijls in zulke kleine dingen typeeren, er wel eens aan gedacht, dat ze bij gelegenheid van hun inauguratie als corpslid de plicht op zich hebben genomen het Corps hoog te houden en zijn bloei te bevorderen en daaraan hun beste krachten te geven!? Zou dit bereikt worden door in een duffe, afgesleten geest te blijven voortleven? Moeten we deze plicht niet veeleer opvatten als het streven om het Corps te doen beantwoorden aan het doel, wat voorop stond bij z'n oprichting n.l. een band te vormen tusschen alle studenten, waarin allen de beste en gelijke kansen hebben hun vorming als mensch zoo volledig en goed mogelijk te doen zijn, naast de wetenschappelijke vorming door de studie. Zouden we hierdoor niet beter onzen plicht jegens het Corps en de studentensamenleving vervullen, dan door studenticooze grootdoenerij en dikwijls platte ruwheid, door uiterlijke schijn, alles klatergoud en vernis.

Een betere studentensamenleving kan ongetwijfeld bereikt worden. Maar deze moet van binnenuit komen, de uiting zijn om een bewuste geest, een vaste wil tot verbetering. Niet in de eerste plaats een wijziging van uiterlijke omstandigheden, die wel de kansen voor snellere ontwikkeling van den geest bevorderen, maar op zichzelf niets beteekenen. We kunnen die samenleving voorbereiden, elk voor zich, niet door z'n kracht te verspillen aan het zoeken van een vorm, wat ook wel belangrijk is, beter gezegd zal worden, maar door bij zichzelf te beginnen. Door z'n onbewuste geest in een bewuste levensopvatting om te zetten, die zich een doel stelt, wat tenslotte met een krachtige en levenslustige wil tot verbetering, zoo niet bereikt, dan toch benaderd wordt.

Delft, 27 Januari 1919.

A. L.

MUZIEK EN TOONEEL.

Het 3e Abonnementsconcert.

Kamermuziekavond door het Concertgebouw-Sextet.

Vroeg begonnen (half acht) was 't concert reeds vroeg ook afgelopen en stonden we om even over negenen al weer op straat. Jammer toch, dat de uitvoerenden vanwege de moeilijke en slechte treinverbindingen altijd zoo'n haast moeten maken met het afwerken van hun programma! Soms zelfs is de snelle opeenvolging der nummers bepaald onaangenaam (wat werkte Lamond b.v. zijn repertoire niet in een race-tempo af!) Ook 't vroege beginnen scheen voor velen een bezwaar te zijn, want gedurende het eerste nummer, een Adagio van Mozart, een stuk dat 't juist absoluut niet verdragen kon, kwamen nog steeds groepjes menschen binnen, die in plaats van dan nog behoorlijk te blijven staan achter in de zaal of zeer zachtjes te loopen, zich zoo onverschillig mogelijk naar hunne plaatsen begaven en met stoelen schoven tot ze eindelijk gemakkelijk zaten! Waarom worden toch de deuren gedurende de uitvoering van elk gedeelte van een stuk niet gesloten gehouden, vooral in de zaal? Dat gebeurt in de groote steden in de muziek-zalen toch ook en hier in Delft wil en kan men toch ook even ongestoord genieten als elders.

Maar hoe kort de avond en dus ook 't genot was, een genot was 't zeker 't Concertgebouw-Sextet wederom eens in Delft te mogen hooren spelen! De heerlijke herinnering, die ons van een vorig optreden is bijgebleven, heeft ons met verlangen naar de Doelen getrokken, waar het Sextet ditmaal zou invallen voor het Hongaarsch strijkkwartet.

Behalve dat het reeds een bijzonder genoeg is, een combinatie van blaasinstrumenten, alleen begeleid en terzijde gestaan door piano, te kunnen hooren, verhoogt het Concertgebouw-Sextet het genot door hun voortreffelijk samenspel en de prachtige vertolking die ieder artiest van zijne partij geeft, maar vooral trefst ons juist die eenheid, die ons in ieder der gespeelde werken weer tot be-

wondering bracht. Niet het minst heeft daarin de pianist Cornelis zijn aandeel. Wat een stevige grondslag en daardoor groote steun was hij voor 't sextet zoowel als voor 't kwintet! Zijn techniek was af en door zijn beheerschtigheid wist hij zelfs in de moeilijkste passages nog zooveel nuanceering te brengen en leidde hij met zekerheid het vijftal blazers. Deze mochten wij, behalve in 't samenspel, menigmaal bewonderen en vol ontroering aanhooren in hun artistiek-persoonlijke weergave van de sologedeelten.

In 't Adagio en Rondo van Mozart reeds toonden zij zich evenals de pianist, meesters in de beheersching van hun instrument bij de zeer mooie elegant lichte uitbeelding van de heerlijke, gevoelvolle en toch steeds zoo gracieuse Mozart-musiek.

In 't Kwintet van Beethoven deden zij ons gevoelen welk een innige warmte, diepte en klankrijkdom, voor een goede Beethoven-vertolking noodig, hunne instrumenten, door hunne hooge kunst gewijd, tot uiting kunnen brengen. Hoe majestueus klonken die unisono's in het „Grave” en hoe verrukkelijk waren de solo's van piano, hobo, clarinet en waldhoorn, die het thema steeds van elkander overnamen. Wat waren ze daarin warm en rein van toon. Vooral de hoorn bracht het daarin tot een prachtige klankontwikkeling (in 't begin scheen dit instrument minder goed gedisponeerd, waarschijnlijk wel tengevolge van de vochtige kilheid in de zaal); ook later nog in een solo, waarbij hij al gauw werd bijgestaan door een mooi samenspel van clarinet en hobo, terwijl de piano zoo nu en dan door den zangerigen toon wel een fluitpartij leek te vervullen.

Het Rondo met een aardig, opgewekt thema, meesterlijk uit- en doorgewerkt, kwam door de uitstekende uitvoering prachtig tot zijn recht en vormde een heerlijk slot van het eerste gedeelte van het programma.

Na een korte pauze werd ten gehore gebracht door den pianist en den fluitist alleen, een „Inleiding en variaties op een thema van Schubert”, dat bestaat uit één zijner heerlijke en welbekende Müller-liederen „Trockne Blumen.” In de Inleiding wordt 't lied bijna geheel gevolgd, alleen wordt iedere zin eenigszins anders dan in 't lied zelf besloten, en is 't tweede majeure-gedeelte bijna geheel zoo overgenomen. De variaties er op geven een mooie verwerking van het thema in verschillende stemmingen en genres de laatste variatie o.a. is een verwerking in dansvorm.

De vertolking ervan stelt hooge eischen aan de uitvoerenden doch de heeren Cornelis en Klases hebben zich op schitterende wijze van hun taak gekweten!

Tot slot kregen wij een suite van Boerenliedjes van Röntgen te hooren, in welke karakteristieke muziek 't zestal ook buitengewoon thuis was. Ze zijn dan ook waarlijk niet voor niets door den componist aan dit sextet opgedragen.

Hoe zagen wij in onze verbeelding de boertjes en boerinetjes op hun eigenaardige wijze aan hun danslust uiting geven. Röntgen kan ons dat in zijn muziek zoo aardig voortoveren en het sextet liet ze dansen.

Wat werd ook de bevalligheid van lijn en rythme door hobo, fluit en clarinet keurig uitgebeeld, terwijl de statigheid der galante buigingen, alles natuurlijk van het boerentype doortrokken, goed weergegeven werd door fagot en hoorn.

De fagot vooral verrichtte in deze boerenliedjes prachtig werk en in 't bijzonder in 't Waalinetje waar zijn mooie diepe orgelgeluid in prachtkombinatie met hobo en clarinet, en een enkele maal met hoorn, heerlijk uitkwam.

Met het geestige en jolige „De soldaten hebben geen geld” een vroolijke uitbeelding in zwaren hoekigen dans van het onbezorgd „toch pret hebben”, is deze genotvolle Kamermuziekavond besloten.

A. M. K.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Candidaats-examens Januari 1919.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur:

C. G. van Boeschoten.	A. Roggeveen.
J. W. Dinger.	J. M. F. Romein.
R. Heida.	M. E. Rijperman.
C. H. Kleijn.	J. G. Schilthuis.
K. J. Leatémia.	J. G. Sissing.
J. P. van Muilwijk.	J. H. F. Sollewijn Gelpke.
F. E. Mulder.	Th. A. Struik.
J. J. A. Patiwaal.	A. W. A. van Velzen.
J. P. A. M. Petit.	C. Voogd.
M. M. van Praag.	J. J. H. Vos.
Jhr. A. J. Ph. L. Ram.	W. J. C. Waalkens.
H. H. Rieuwerts de Vries.	J. van Wely.
W. Ritmeester.	

Bouwkundig-Ingenieur:

Mej. E. C. Zeeman.

Werktuigkundig-Ingenieur:

B. H. M. van Berkum.	H. C. H. J. Huber.
C. Chr. Barentz.	J. Kater.
G. D. Boerlage.	J. L. G. Köhler.
W. H. Boom.	A. F. M. H. van der Mee.
J. C. H. Brouwer.	D. A. de Neve.
G. Th. Bruijn.	G. H. J. van der Sluijs Jr.
B. Freitag.	W. A. Staring.
E. van Gelder.	W. van der Valk.
J. M. Haslinghuis.	L. Vos.

Electrotechnisch-Ingenieur:

H. J. Boon.	N. L. A. Scbilt.
J. J. A. Janssen.	W. Six.
P. Jongejan.	G. H. Wieneke.
W. J. van der Meulen.	R. A. Wolterbeek Muller.
J. G. J. C. Nieuwenhuis.	A. M. A. Wijnans.
P. Raven.	

Scheepsbouwkundig-Ingenieur:

E. M. Neuerburg.	J. Rotgans.
W. Roijer.	W. Vrijlandt.
N. Biersteker.	

Scheikundig-Ingenieur:

G. O. van Dam.	H. A. van Nouhuys.
C. G. G. von Freyburg.	B. C. V. Ockerse.
Mej. G. F. M. J. van Gelder.	H. A. J. Pieters.
A. van Halewijn.	Mej. E. H. X. Polis.
F. W. Hisschemöller.	W. v. Rijn. v. Alkemade. (m. lof.)
M. W. Hoogenboezem.	C. J. Rondberg.
W. H. Koster van Groos.	C. J. Vergeer.
D. E. L. Kruyt.	Mej. H. J. de Wijs.
Mej. L. T. A. A. de Lange Boom.	Mej. L. van Zwanenberg.
A. W. Langereis.	F. Zweerts.
A. Mol.	T. E. R. G. Arnold.

Mijn-Ingenieur:

H. Bloemgarten.	A. G. H. Straatman.
H. Oolbekkink.	J. van Tijn.

Ingenieurs-examens Januari 1919.

Geslaagd voor:

Bouwkundig-Ingenieur:

P. H. N. Briët. (met lof.)	J. H. Plantenga.
G. Friedhoff.	A. Siebers.

Werktuigkundig-Ingenieur:

W. Bakker.	A. W. van der Moore.
E. A. Becker.	F. Prins Visser.
B. Bölger.	W. D. G. Reinders. (met lof.)
B. Dorhout Mees.	J. J. van Rietschoten.
J. H. Dresselhuis.	A. C. van Rossem.
H. Driebergen. (met lof.)	B. H. Stork.
H. J. Itz.	W. L. van Voorst Vader.
A. J. M. Ledebøer.	J. E. de Vrij Obreen.
C. G. Lingbeek.	C. W. de Wilde de Ligny.
A. J. Mollinger.	

Electrotechnisch-Ingenieur:

A. H. O. W. de Bats.	P. K. J. Leendertz.
B. H. Blankenberg.	P. J. Lux.
A. E. Bosman.	H. J. H. Swart.
J. H. Koch.	C. Vroon van Gestel.

Scheepsbouwkundig-Ingenieur:

G. de Rooij.	M. W. Voogt J. Ezn.
L. Troost.	

Scheikundig-Ingenieur:

J. Coops Jr.	J. J. Rinkes.
C. N. van Dis.	Mej. C. E. Rouffaer.
F. P. P. van Groningen.	G. C. C. C. Schneider.
Ph. J. de Kadet.	J. H. Vermeulen.
K. J. B. de Kleermaeker Jr.	Th. Wemmers.
H. E. Le Sueur.	E. D. Wermuth.
H. L. Matthijsen.	

Mijn-Ingenieur:

A. van Beelen.	C. ter Haar.
W. F. C. Engelbert v. Bevervoorde.	W. C. Benschot Koolhoven.
(met lof.)	W. H. Oosten. (met lof.)

ADVERTENTIEN.

KIEZERS!

Stemt bij de a. s. verkiezingen:

DIRREKIE ELSEE.

De VOORSTANDER van de V.O.G.
HET PROPAGANDA-COMITÉ.

Sigaretten aan particulieren.

Vervoerverbod opgeheven; wederom leveren wij alle voorkomende merken met 20% korting; rembourszending boven f 10.— franco.

Verzendhuis „CANDIA”, Haag, voorheen te MAARSSSEN.

A. J. PRINS - DELFT

CHOORSTRAAT 4

Teekenartikelen

Kantoorboekhandel

Uit voorraad te leveren:

Teekentafel „Ideaal”

Onberispelijke rechtgeleiding

Verstelbaar in elken stand in één seconde zonder dat de teekenaar van plaats verandert

Formaat 100 × 150 cM.

C. L. DOORMAN,

phil. nat. doct's.

VOORSTRAAT 77. - DELFT

repeteert Wiskunde, Natuurkunde en Theoretische Mechanica.

A. C. DE WOLF.

Noordeinde 40.

Telefoon 41.

AGENT der

EYSINK RIJWIELEN
en MOTORRIJWIELEN
Douglas Motorrijwielen.Verhuren, Stallen en Onderhouden van
Automobielen en Motoren.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van DINERS

IN GOED VERWARMDE Bussen.

OUDE DELFT 120. ✕ CHR. F. RUTER.